

Sagen, og jeg tilstaaer, at naar jeg tager Hensyn til, hvad den høitærede Minister udtalte i Mødet igaar, forekommer det mig, at det har været en velgjørende Søvn for os Alle. Den høitærede Minister har ikke udtalt sig idag, og det vilde vel ogsaa være at præterdere for meget, naar man vilde have, at hver Rattesøvn skulde føre Sagen saa meget videre i denne Henseende. Men jeg troer ialfsald, efter hvad der er kommet frem, at Sagen stiller sig heelt anderledes og bedre, end det syntes at være Tilfældet, strax efter at Regjeringen var kommen med sin Erklæring. Dermed er selvfølgelig ingenlunde endnu Uovereensstemmelsen, og det en stærk Uovereensstemmelse, fjernet; men det forekommer mig dog, at man ikke blot kan øine en Vej til at komme lettere og bedre frem, end det, som sagt, ved første Diekast syntes, men at denne Vej endog ligger temmelig nær. Naar den høitærede Minister nemlig stillede sig saaledes, som om Regjeringen slet ikke kunde gaae ind paa nogen videre Forhandling paa dette Grundlag, saa var det vistnok i og for sig ganske følgerigtigt, at den ærede Forslagsstiller efter hele sin Stilling til dette Forslag vilde tage dette tilbage; men efter den høitærede Ministers senere Udtalelser forekommer det mig, at Regjeringens Stilling paa ingen Maade behøver at have denne Virkning, men at man bør gaae den mere naturlige Vej, som man har gaaet i saamange andre Tilfælde her i Thinget. Og seer man hen til selve Bestaaenheden og Indholdet af det foreliggende Forslag og den Erklæring, som af den høitærede Minister blev fremsat, saa forekommer det mig ogsaa, at man vilde have Grund til at undre sig i høieste Grad, om man ikke vilde gaae denne Vej. Thi foruden selve Principet i det foreliggende Lovforslag er der saa mange og saa væsentlige Egheds punkter mellem dette Forslag og Regjeringens Erklæring, at det virkelig synes mig, at de i høj Grad føre tilbage til den samme Grundanskuelse og Opfattelse af Lovgivningsmagtens Stilling i dette Forhold overfor Grundlovens § 82, den samme, som i sin Tid, da Bestutningen toges, nemlig i 1856, var den gjældende og levende, og som der nu atter er

Spørgsmaal om. Medens det altsaa synes mig, at der er stor Tilnærmelse i Grundprincippet, er der vistnok med Hensyn til flere Punkter Uovereensstemmelser, maaskee endog meget store Uovereensstemmelser, men dog ikke anderledes, end at de fleste af dem fuldkommen godt kunne optages som Ændringer i det nu foreliggende Forslag, og dette altsaa fremdeles komme under Forhandling og Afgjørelse her i Thinget. Dette gjælder saaledes f. Ex. fuldstændig om de af Indenrigsministeren fremsatte Punkter under 4, 6 og 8. Hvad nu de andre Punkter angaaer, hvorom der jo har været deelte Meninger, kan det vel være muligt, at disse — eller maaskee kun nogle af dem, der er i det Hele ikke mange — ikke ville kunne bringes med ind under Drøftelsen og Forhandlingen af nærværende Lovforslag; men forsaavidt de ikke kunne dette, er der jo det Middel for Indenrigsministeren, som jeg ogsaa er overbevist om, at han vil følge, nemlig at lade dem fremtræde i et særligt Lovforslag, som blev sendt til Thinget. Derigjennem vilde han da altsaa faae Leilighed til at gjøre disse Punkter gjældende; han vilde kunne komme til at gjøre dem gjældende endog samtidigt med Afgjørelsen af selve det Spørgsmaal, hvormed han efter sin Udtalelse har villet sætte dem i Forbindelse. Dette er ialfsald en Vej, som staaer aaben for den høitærede Minister, og en Vej, som jeg troer, at det i alle Henseender vil være den retteste at følge. Thi skjøndt jeg her vistnok kommer i Modstrid med enkelte Andres Anskuelser, kan jeg dog ikke ansee det for Andet end ønskeligt og gavnligt, at de Spørgsmaal, som her mere eller mindre tydelig fremtræde i de saa kortelig affattede Momenter, maae komme frem og blive Gjenstand for alvorlig Undersøgelse og Drøftelse, saa at man kan komme til at see, hvad der virkelig indeholdes deri, og at de ikke for en længere Tid komme til at staae, maaskee for nogle loffende og skuffende som Egetemænd, for Andre fremmende som Spøgesløver. Man maa allemindst ønske, at disse i deres nærværende Skikkelse fastes ud, thi da troer jeg, at der ogsaa herpaa vil kunne reises en Agitation, og det